

Ett litet äventyr om att hjälpa varandra

FIKTIV TESTSAGA • ELSA, 6 ÅR



KAPITEL 01

En alldeles vanlig kväll

Elsa var sex år och tyckte om två saker lite extra: dinosaurier och rymden. På mattan stod hennes gröna långhals bredvid en leksaksraket. Utanför fönstret blinkade kvällens första stjärna. ”Tänk om dinosaurier också tittar på stjärnorna”, viskade Elsa. Sedan blundade hon och lät fantasin flyga.



KAPITEL 02

En besökare med halsduk

Det prasslade mjukt vid mattan. Den gröna långhalsen sträckte på sig och log. ”Jag heter Nilo. Vår stjärnlykta har slocknat. Vill du hjälpa oss?” Elsa satte sig på knä. Raketen började glöda som en nattlampa. ”Ja”, sa hon. ”Men vi hjälps åt hela vägen.” Nilo nickade så att halsduken gungade.



KAPITEL 03

Mot dinosauriernas måne

I drömmen blev raketen precis lagom stor för två. Den flög tyst genom ett hav av stjärnor. Elsa såg en lila måne genom det runda fönstret. ”Där bor vi”, sa Nilo. ”Utan lyktan hittar våra minsta vänner inte hem.” Elsa pekade framåt. ”Då ska vi hjälpa ljuset att komma tillbaka.”



KAPITEL 04

Den lilla ljusstenen

På månen väntade Tova, en vänlig dinosaurie med tre horn. På nosen balanserade hon en rund sten som glimmade svagt. ”Den hör hemma i stjärnlyktan”, berättade Tova. Elsa tog försiktigt emot stenen. Den var varm som en hand i hennes. Borta på en kulle anade hon lyktans krokiga gren.



KAPITEL 05

Bäcken som glittrade

Mellan vännerna och kullen rann en liten silverblank bäck. Den var grund, men stenarna vid kanten var runda och hala. Nilo tittade på sina korta ben. ”Jag vill inte halka.” Elsa stannade genast. ”Då skyndar vi inte. Vi kan tänka tillsammans.” Ovanför dem blinkade stjärnorna tålmodigt i den blå natten.



KAPITEL 06

Ett vickigt första försök

Elsa lade en liten månsten nära kraterranden. Den vickade till och rullade ner i det grå dammet. ”Det där blev visst ingen stadig väg”, sa hon. Nilo log vänligt under sin röda halsduk. ”Nu vet vi vilken sten som inte passar.” Elsa skrattade. Det kändes lättare att försöka igen.



KAPITEL 07

En idé i stjärnljuset

De satte sig en stund på den grå månytan. Elsa höll upp ljusstenen. I skenet såg hon tre breda, platta stenar lite längre bort. ”Vi behöver stora stenar som ligger still!” sa hon. ”Och någon som kan hjälpa oss att lägga dem.” Tova lyfte nosen. ”Det kan jag göra.”



KAPITEL 08

Tillsammans över kraterranden

Tova sköt försiktigt de platta stenarna på plats. Elsa väntade tills varje sten låg stadigt. Sedan gick hon långsamt över, medan Nilo följde efter. ”Ett steg i taget”, sa Elsa. På andra sidan puffade Nilo hennes hand med nosen. Ingen hade behövt vara modig ensam.



KAPITEL 09

När lyktan vaknade

På kullen hängde stjärnlyktan så lågt att Elsa kunde nå. Hon lade ljusstenen i mitten. Först glimmade den försiktigt. Sedan spred sig ett varmt sken över månen. Små dinosaurier tittade fram mellan kullarna och hittade hem. ”Du lyssnade och fick en idé”, sa Nilo. Elsa log. ”Och ni hjälpte till.”



KAPITEL 10

Hemma under täcket

Snart låg Elsa i sin egen säng igen. På kudden vilade den gröna leksaksdinosaurien, och raketen stod på bordet. Var det bara en dröm? Utanför fönstret blinkade en stjärna varmt. Elsa drog täcket om sig och log sömnigt. I morgon kunde hon bygga något nytt, ett litet steg i taget.



God natt, lilla upptäckare

Du behöver inte kunna allt från början. Ibland börjar ett stort äventyr med en liten idé – och en vän som lyssnar.

Vilken vän skulle du ta med på en resa bland stjärnorna?